

múltiples senyals contradictories de l'exàmen clínic. És en aquest respecte el més antic dels anàlisis que abans podia fer-se en el consultori del metge i avui s'ha complicat de tal manera que ha vingut a emancipar-se forçosament per a constituir una de les nostres especialitats de rang científic més elevat. Els homes de laboratori son arreu del món l'*élite* de la professió mèdica. Aquells antics despatxos amb grans llibreries, mobles d'estil, tapiços artístics han passat a recó per a ésser substituïts amb consultoris plens de vitrines, matrassos, aparells d'anàlisis on el metge habillat amb la bata del laboratorista treballa amb les mans i els sentits per a descobrir la causa d'una malaltia.

A l'antic exàmen clínic on un senyor encarcarat amb figura hieràtica interrogava minuciosament el malalt per adquirir unes pobres dades que li servien per remugar *in mente* la munió riquíssima de combinacions silogístiques que li portava un diagnòstic fill de la fantasia, avui és substituït pel metge modern que vol anar al fons del anàlisi objectiu confiant molt més en una tècnica acurada de laboratori que en l'inspiració de les crudites síntesis mentals de la clínica antiga.

La professió es avui més democràtica i el professional ha de conèixer el *metier*. Cada dia ens allunyem més dels asclepiades; el ritual cerimoniós de la pràctica clínica amb sos discursos, gestos profètics, *pose* imponent de l'home superior que porta en sa mirada l'inspiració de la divinitat, va desapareixent avergonyida per la rialla picaresca amb que la comenten i contemplen els professionals de laboratori.

La pràctica, l'experiència i la llarga educació professional donaran certa superioritat en l'exercici de la carrera; més aquella aptitud sempre especial, que com un dò de naixensa volien atribuir-se certs metges, hajejada amb la gràfica locució *d'ull clínic* perd l'importància que li resten els avenços i control del laboratori.

La clínica antiga, amb els seus diagnòstics diferencials i els seus signes patognomònics admèt la soberania de *l'ull clínic* com un fallo inapelable pronunciat en la darrera apelació per l'eminença de moda.

En canvi avui podreu escoltar com els professionals i els amateurs del laboratori ens expliquen la freqüentíssima disconformitat existent entre el diagnòstic de la clínica i el del laboratori, fins al extrem de negar alguns l'existència de la clínica.

La clínica no existeix diuen els laboratoristes i solament nosaltres podem afirmar amb exactitud la causa específica de cada malaltia i encarrilar la terapèutica per la via més eficaç.

La simplicitat i exactitud diagnòstica que pro-

porciona el laboratori és molt limitada i mal que pesi als desitjos de preponderància que manifesten els laboratoristes, han de confessar molt sovint llur impotència en la resolució d'alguns problemes plantejats per la clínica.

En realitat deuria desaparèixer tota oposició entre el laboratori i la clínica, són dos caires d'una mateixa pràctica que convergeixen a la mateixa finalitat: l'exactitud diagnòstica i l'eficàcia terapèutica.

Deuen aprofitar-se tots els medis de diagnostic i si un exclusivisme injust porta un gest de menyspreu pel laboratori o per la clínica sol pagar-se la injustícia i soberbia del professional a expenses del seu prestigi.

Com en totes les coses un criteri eclèctic és el millor.

Ni exclusivisme clínic, ni exclusivisme de laboratori.

Un metge a la capsalera del malalt farà sempre clínica i conservarà a n'aquest respecte el lloc de més importància i de ses iniciatives sortiran les activitats de laboratori que complementin, afirmen o neguin el diagnòstic que seràn auxiliars preciosos i d'indiscutible valua.

El malalt de clientela rica i el de col·lectivitats ben organitzades (hospitals, assils, etc., etc.) podràn sempre fruir de totes les filigranes de l'exploratoria; la qüestió varia totalment en la clientela mitjana i pobre on el metge general ha d'apurar l'intel·ligència i aprofitar totes les diferenciacions de l'exploració per a substituir encertadament amb son judici totes les dades del laboratori que no pot subvencionar la migrada posició econòmica del client.

Al metge que exerceix en condicions tan poc ventajoses no pot exigir-se-li altra cosa que una santa intenció d'endevinar diagnòstic, pronostic i tractament. No pot endur-se'n el microscopi a la butxaca, ni perdre el temps amb un malalt quan veu sol·licitada sa atenció per les moltes visites que diàriament necessita fer per guanyar-se la vida: I aquella pensada d'en Martinet que proposa la *taylorisació* de l'exàmen del malalt fent exploratories numeroses i difícils ens apareix un bell somni del metge ideal que no ha exercit la professió més que en clientes de fantasia..... Cambièm el disc...

El metge de fora i el de ciutat no poden gaudir del laboratori mes que en casos excepcionals. Per a fer una exploració complerta al metge li falta temps i al client li falta posició econòmica.

L'ideal de l'exercici professional seria que la clientela tingués la docilitat suficient per anar al laboratori del químic, del radiòleg, etc., etc. a cercar les dades que li recomana el metge de capsalera. Dissortadament de tan científica casuísti-